

EDITORIAL

L'ESPILL

REVISTA FUNDADA PER JOAN FUSTER
SEGONA ÈPOCA / NÚM. 50 / TARDOR 2015

DIRECTOR: Antoni Furió

CAP DE REDACCIÓ:

Gustau Muñoz

CONSELL DE REDACCIÓ:

Neus Campillo, Ferran
García-Oliver, Josep-Lluís Gómez
Mompert, Manuel Guerrero,
Enric Marín, Vicent Olmos, Juli
Peretó, Francesc Pérez Moragón,
Maria Josep Picó, Faust Ripoll,
Simona Škrabec, Pau Viciano

CONSELL ASSESSOR:

Cèlia Amorós, Joan Becat,
Manuel Borja-Villel, Eudald
Carbonell, Narcís Comadira,
Manuel Costa, Alfons Cucó (†),
Martí Domínguez, François
Dosse, Antoni Espasa, Ramon
Folch, Mario Garcia Bonafé,
Salvador Giner, Josep Fontana,
David Jou, John Keane, Giovanni
Levi, Isabel Martínez Benlloch,
Joan Francesc Mira, Javier
Muguerza, Damià Pons, Josep
Ramoneda, Ferran Requejo,
Vicenç Rosselló, Xavier Rubert
de Ventós, Pedro Ruiz Torres,
Vicent Salvador, Josep Maria
Terricabras, Vicent Todolí, Enzo
Traverso, Josep Antoni Ybarra

Edita: Universitat de València
i Edicions Tres i Quatre

Redacció, administració i subscripcions:

Publicacions de la
Universitat de València
c/ Arts Gràfiques, 13 46010 València.
Tel.: 963 864 115 Fax: 963 864 067
a/e: lespill@uv.es
<http://www.uv.es/lespill>

Disseny gràfic: Enric Solbes

Maquetació: Inmaculada Mesa

Impressió: Guada Impressors, SL

Distribució: Gea Llibres (961 665 256) /

Gaia (965 110 516) /

Midac Llibres (937 464 110) /

Palma Distribucions (971 289 421)

ISSN: 0210-587 X

Dipòsit legal: V-2686-1979

Preu d'aquest número: 9 euros

L'Espill és membre de:

EUROZINE

SI EUROPA TRONTOLLA

Durant molt de temps Europa havia estat la solució. Les insuficiències de tota mena, l'entorn opressiu, una economia estantissa, les desigualtats feridores, la mediocritat cultural, la manca de drets i de llibertat, la intolerància... tot plegat era *el problema*, derivat d'unes estructures socials i de poder, i d'unes mentalitats, que es veien molt difícils de canviar des de dins. I Europa apareixia naturalment com *la solució*. Hi havia bones raons per pensar-ho. L'Europa de la Reforma, de la Il·lustració, de la Revolució francesa, de la llibertat i la cultura, havia estat capaç de refer-se, de recuperar les seues millors tradicions, de superar la deriva suïcida de la primera meitat del segle. L'Europa unida caminava a bon ritme, amb la democràcia assentada, una economia florent i un model social envejable. Era quasi un miracle.

El drama actual és que bona part del problema, tot i que plantejat certament en altres termes, continua obert, mentre que la solució, l'Europa que havia estat aspiració i mirall, trontolla. Cal ser conscients de la significació profunda d'aquesta eventual fallida del model europeu no tan sols per a les perifèries europees sinó per al món en general. Europa, tot i les seues mancances evidents, havia esdevingut un focus d'estabilitat, pluralisme, debat racional i benestar social sense parió. Europa havia après del seu passat dramàtic, havia pres consciència dels seus crims (el colonialisme, el totalitarisme, l'Holocaust), i semblava encaminar-se a un futur d'unió cada vegada més estreta, sobre la base d'una economia avançada i d'un Estat del benestar desenvolupat.

Però ara Europa trontolla. La construcció europea està aturada i al nostre voltant s'encadenen les crisis. Sovint d'un dramatisme esfereïdor. Europa mostra obertament –i ens horroritza– la seua pitjor cara: la insensibilitat davant el patiment dels

altres, siguen compatriotes grecs o refugiats sirians. O les víctimes de les polítiques d'austeritat a tots els països de la Unió i especialment als del sud i l'est. Una malaltia recorre Europa, i és la disgregació del seu model polític i social d'èxit. La gestió de la crisi financera, del deute i finalment de l'euro ha estat desastrosa. La complaença amb els atacs neoliberals als valors europeus ha estat letal. La reacció davant la crisi dels refugiats ha estat lamentable. A Europa se li acumulen els problemes i no sap respondre. Alguna cosa greu falla al seu si, i ara tot són mals averanys de cara al futur més immediat. I la manca de confiança envers el futur a més llarg termini és encara pitjor, i no augura res de bo. Tot indica que anem cap a una nova crisi de l'esperit europeu.

S'imposa una pausa de reflexió i la renovació del debat sobre Europa. Lluny de ser un tema avorrit, una qüestió abstrusa o una vella discussió arxivable, és un dels debats més apassionants que podem convocar a hores d'ara. Ens hi juguem molt, en tots els sentits. Perquè malgrat tot, en un món assetjat per tensions de tota mena, Europa continua sent la solució.

Cinquanta números de L'Espill

Amb aquest especial sobre Europa la nostra revista arriba, en la seua segona època, al número 50. És un fet simbòlic i significatiu, perquè demostra la solidesa d'un projecte intel·lectual i cultural en el qual ens hem compromès, els qui fem aquesta revista, d'ençà ja d'uns quants anys. La segona època començà el 1999, amb el suport sempre efectiu, i digne del més gran reconeixement, de la Universitat de València. Són molts els temes, els autors, les propostes, els debats i els documents que han vist la llum i han passat per aquestes pàgines. Amb el vigor de sempre, *L'Espill* s'encamina cap a una renovació formal i de continguts que anirem perfilant en números successius. No és fàcil la vida de les revistes d'assaig i pensament, en general, i en particular en un àmbit restringit com el nostre. Però el seu paper segueix sent fonamental en la construcció d'una cultura amb cara i ulls. L'aportació de *L'Espill* a través de la publicació impresa i de la web (www.uv.es/lespill) manté plena vigència en un moment clau de renovació social i política, al nostre país i a tot Europa, en el qual el pensament crític esdevé indefugible.